

חג הפסח

חודש ניסן

• החודש הזה לכם ראש חדשים •

מאד הפליג הרה"ק בעל האבני נזר' מסוכטשוב ז"ע בתשובהותיו (או"ח סימן שלו) את קדושת הימים, וכפי שכחוב לאחד משואלו "יקרתו הגעני ערב שבת בין המשמות, דבר אשר בקש להשיב לו על איזה ספיקות במילוי דפישחא, אם כי הקשה לשאול, כי ימים אלו יקרי הערך שעה ליום יחשב, על כל זה לאשר בקש מאד להשיב לו להיות לו לעונג ושמחת يوم טוב לקחת מעת פנאי". וב'אבייר הרועים' (אות רס"ד) הובא עוד מה שהעיד עליו בנו הרה"ק בעל ה'שם ממשוואל' ז"ע, שבימי חודש ניסן היה אביו "מסבב והולך בעולמות העליונים", כיוצא בזה הובא ב'חידושי הר"ם' (פרשタ בא) "החודש הזה לכם, איתא במדרשים, שהכח מסור בידינו והכל נמצא ברשותינו, ואילו ידענו מה הוא ומה שיש בידינו לעשות, לא היינו מבטלים אפילו רגע", ואף שאין לנו עסק בנסתרות אלו בכל זאת צריך למדוד כמה עליינו לנצל ימים נעלים אלו בתורה ועובדיה".

* הנם ימים מבורכים באים, ימי חודש ניסן קדושים מאד בקדושה עילאית, כמו שרמזה תורה (שמות יב, ב) "החודש הזה לכם ראש חדשים" ופירש בשל"ה הק' (מסכת פטחים פרק נר מצוה אות ז) שכל יום ויום חדש ניסן דומה לקדושת ראש חודש. צא ולמד עוד ממה שהובא בא'אגרא דכלה' (פרשת פקודי) "קבלנו, דאותן י"ב ימים הראשונים דניסן, ימי הקربת הנשיאים, המה כח כללי לי"ב החדש השנה, כל יום רומז לחודש שלם, כן שמענו מאדמו"ר הרמ"מ [מרימונוב] צ"ל, וזאת הראות יכולין להתבונן בכל יוםizia מהו רצוי להיות בחודש אשר הוא נגד היום ההוא, וככבוד אדמו"ר הרה"ק רבי יעקב יצחק [ה'חוזה' מלובלין ז"ע], היה כותב ברוח קדשו בכל יום מה יהיה בכל החודש, כנודע הדבר בפרסום לחברתינו קודש, ובאותו השנה שנתקבש בישיבה של מעלה בחודש מנחם, לא כתוב עד מנחם, והענין הוא בפרסום".

א. אשריהם הצדיקים שמרגשים את קדושת הימים, וכפי שהuid הרה"ק בעל ה'שם ממשוואל' מסוכטשוב ז"ע על אביו הרה"ק בעל האבני נזר' ז"ע, שמחמת גודל בהירות קדושת הימים איןנו צריך לישון כלל (הובא בא'אבייר הרועים' אות רצט).

ואל ידמה האדם בנפשו דהני ملي' לצדיקים נשגבים שכגדם אנו פחותים מחמורים, אבל לדין לא שיר כל זה, כי זה אינו, כמו שכחוב בבית אהרן (לפטח עמוד פה) בלשונו הנלהבת

לשםוע בקול היצר הרע המרממהו שכבר אין לו תקנה ח"ז.

ואולי אכן נמשלו בני ישראל לבנה (כמובואר בשוח"ט תהילים כב, יב) המתמעטת וחזרת ומתחדשת מדי חודש בחודשו, ועל כך הראה הקב"ה למשה רビינו את הלבנה בהתחדשותה ואמור לו "כח ראה וקדם", כי קדושת האדם תלואה הרבה בהתחדשות זו.

צא ולמד ממה שהביא הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובליין ז"ע ב'פרי צדיק' (מאמרי סיון אות ד) בשם מרון הבעל שם טוב' ז"ע, "שהיה מקנא חזק התעוררות בימי הנערומים", היינו שהשתוקק לבחינה נעלית זו שיש לצעריו הצאן, שבידם להתחדש בסדר בעבודת

עיקר העבודה לאנשים פשוטים כערכנו הוא עניין ההתחדשות, והוא מגודלי היסודות שיהיא מתחדש תמיד ולא יתייחס מלחתול שוב בעבודתו, ואף שהיצר הרע מנסה לפתחתו שכבר נפל פעמים הרבה כ"כ עד שאין בידו למקום עוד ח"ז, אל יקשב בקהלו אלא יתחזק להתחדש כבריה חדשה, והוא מן העבר ויזכור אך ורק את ההווה, והוא מחובבת השעה בימים אלו, וככפי שפירש הרה"ק רבי צבי הירש מרימונוב ז"ע להעMISS בפסוק (שמות יב, ב) "החודש הזה לכם ראש חדשים", כי החודש הזה הוא ראש לכל התחדשות, ויש ביד האדם לזכות לעוז ותעצומות הנפש שיוכל תמיד להתחזק ולהתחילה את עבדתו מחדש, ולא חיליה

"היווצה לנו מזה, שמי שעובד את ד' באמת יכול ליקח מלילות הללו של סדרים הרבה והרבבה, הן ברוחניות והן בגשמיות, ולאו דוקא אנשים גדולים יקרי ערך, אלא אפילו אנשים העבים והגסים פחותי ערך, וחיבטים להאמין בזה ולעורר את הלב בתשובה כדי להתקרב אליו יתב"ש.

ב. בהקדמה לספרו 'אגלי טל' דרש הרה"ק בעל ה'אבני נזר' מסוכטשוב ז"ע טעמא דקרה שעל האדם לקרוא פרשת קריית שמע פעמיים באהבה מיד' יום ביומו, דהנה מקרה מלא דבר הכתוב (ויקרא כב, ז) שטמא הטובל מטומאתו ציריך להמתין להערב שם וرك איז עלה מטומאתו, והטעם שאינו נתהיר מיד, כי נשאר בו רושם מן הטומאה מפני שבו ביום שבעה לה טומאה, ולכן בידו ליטהר ולהתנתק מן הטומאה הישנה רק אחר הערב שם בבוא יום חדש, ומדה טובה מרובה בדברים שבקדושה, כי מיד' יום ביומו ציריך האדם לקבל על עצמו על מלכות שמים שלימה כדי שישאר בו רושם כל היום כולם, ותיכף בקומו משנתו עליו לקרוא קריית שמע ולקבל על עצמו על מלכות שמים, כמו כן ברדת החשיכה ציריך שוב לקבל על עצמו על מלכות שמים, ובכך יועיל שישאר בו רושם קדושה בכל שעות היממה, וגם מזה למדנו שלא סגי בקריאת שמע בתחילת היום לכל היום, אלא לעולם עליו לחזור ולהתחדש כדי שהוא רשומה קדושה ניכר עליו תמיד.

ג. הגה"ח רבי זלמן בריזל ז"ל היה מפרש בדרך הלאה דברי חז"ל (ברכות ד): "כל האומר 'תלה לדוד' בכל יום שלש פעמים, מובטח לו שהוא בן העולם הבא", ועי"ש בגמרא שביארו טעמא דAMILתא, אך שבעים פנים לתורה, ואפשר לומר כי אלו מסייםים פרק זה בפסוק (קטו, יח) "وانחנו נברך י-ה מעתה ועד עולם הלאוי-ה", ויש כדי להזכיר לאדם תמיד עניין "מעתה", להסתכל רק מרגע זה "ועד עולם" ולא על העבר ח"ז, "פון יעט בין איך א ניע זלמן" והעבר אין, ובכהאי גוונא מובטח לו שהוא בן עולם הבא, מפני שלא יתרשל לעולם מעבודתו.

נמי שהאדם העושה המצוה לא יעשה מtower התוישנות, "מ'זאל נישט פאר'אלט'עווועט וווערען", רק כל המעשים יהיו בכל הכוחות ומtower התחדשות, וגם הקב"ה כביבול מבקש

השי"ת, ובאותה מטבע פירש הבعش"ט ה'ק' זי"ע את הבקשה (תהלים עא, ט) "אל תשלייכני לעת זקנה" שלא תתיישן המצוה בעיניו (ראה ב'בעל שם טוב' עה"ת פרשת נח אות סח), ובכלל זה

ד. **ידועים דברי התקיקו**¹⁷ (תיקון ה, הובא ברש"י ויקרא ב, יג) שבעת בריאת השמים והארץ כאשר הבדיל הקב"ה (בראשית א, ז) "בין המים אשר מתחת לרקע ובין המים אשר מעל לרקע", ונתרכקו המים התחתונים מן הקב"ה, היו "בוכין ואמרין, אין בעיני למי היו קדם מלכא ובען לסלקא לעילא", ואמר הרה"ק בעל ה"חידושי הרי"ם מגור זי"ע, שההשתוקקות של המים התחתונים הייתה מתוקה ועריבה לפני הקב"ה עד מaad, וזה נתן טبع במלח [הבא מן המים] להכשיר ולהמתיק את המאכלים, כמו שאמרו בגמרא (ברכות ה) "מלח ממתיק את הבשר", ומכאן שהקב"ה מבקש מן האדם את ההשתוקקות והצמאן אליו יתב"ש, ואני ביד בשר ודם להבין גודל הנחת רוח שיש להקב"ה מרצון זה, עד שאפשר להמתיק על ידו דבר קשה במלח.

וגודלים הם הרצון וההשתוקקות להיחשב כקדושים, והם חשובים אף יותר מעצם פעולות המצווה עצמה, ובזה פירשו מה שאמרו (יומא כא). "מקום ארון איןמן המדה", ולכארוה קשה, דהא כל מלאכת המשכן הייתה צריכה להיות מנדבת בני ישראל, וכיון של מקום הארון לא היו זקנים לשום דבר גשמי אם כן מאייזו נדבה נעשה חלק זה, ומה חדש שרצונותיהם של ישראל שהיו רוצחים ומשתווקים להביא נדבה ומשום מה לא היו יכולים לעשות כרצונם, מהם נעשה מקום הארון, שהוא הכליל המקודש ביותר מכל המשכן, ודוקא הרצונות שלא יצאו בפועל מן המחשבה למעשה הם העולים לרצון לפני ה'.

יש לרמז דבר זה בדברי המדרש (שם"ר פרשה נא, ב) "נכנס משה אצל בצלאל, ראה שהותיר מן המשכן, אמר לפניו הקב"ה, רבון העולם, עשינו את מלאכת המשכן והותרנו, מה נעשה בנותר, אמר לו, לך ועשה בהם משכן העדות", ולפי האמור יש לפרש שכ' היה שאלתו של משה, דממה שנשאר מן הנדבות נראה שהיו אנשים שרצו והשתוקקו לחתן נדבה למשכן ולא עלה בידם שישתמשו בהם, לפיכך שאל משה מה לעשות עם חלק זה שנותר, אמר לו הקב"ה "לך ועשה בהם משכן העדות", כי מזה דיבקאי יעשו את המשכן, שהרי אין הקב"ה זקוק שנידבו זהב וככסף לבניין המשכן, דהא "לי הכסףولي הזהב נאם ה' צבאות" (חגי ב, ח), אלא הקב"ה חפץ שישתווקו וירצטו לנדבר מרכושים עברו המשכן ומרצונות אלו נעשה המשכן.

פעם נוספת הגה"ח רבイ יצחק מאיר לויין זיל [חתן הרה"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זי"ע] את הרה"ק רבבי מאיר יהיאל מאוסטרוביצא זי"ע לאסוף כסף עבור צדקה חסובה מaad, אך הצלחה לא האירה להם פנים ובkowski הצליחו לגייס סכום כל שהוא, נשבר רבבי יצחק מאיר בקרבו והתאונן על קר באזני הרה"ק מאוסטרוביצא, איך יתכן שאין אנשים יוצאים בהמונייהם تحت תרומותם לגדל הדור כמותו, השיב לו הרה"ק מאוסטרוביצא, הנה אמרו חז"ל (בר"ר פרשה מה, י) שבשער שאמור אברהם אבינו (בראשית יח, ה) "ואקחה פת לחם" זכו בני ישראל לאכול מן במדבר, ובשער שקיים (שם פסוק ז) "ואל הבקר רץ אברהם" זכו בני ישראל לשליו, ואין מובן, דהא למעשה לא הגיע לפניהם לחם כלל, וכמו שאמרו חז"ל (ב"מ פז) שנטמאה העיסה בעת הלישה, וاعפ"כ זכו ישראל לשכר גדול כזה, ואילו בעבור הבקר שהגיע לפניהם שלוש לשונות בחדרל, במובחר שבמובחרים, קיבלו את השליו, שעליו נאמר (במדבר יא, כ) "עד אשר יצא מאפריכם", והיה זה להם לעונש ולפורענות, אך מכאן למדנו, שאין הקב"ה מביט ומסתכל על התוצאה כי אם על הרצון, שהרי במקומות שמצlich האדם להוציא מעשי מכך לפועל הרי הוא מקיים המצוה

କେବଳ ଯାମଣି ଏହି ନାମକୁ ମରା ଦାରୁ ପାଇଲା ତାହା କିମ୍ବା ଏହି ନାମକୁ
କେବଳ ଯାମଣି ଏହି ନାମକୁ ମରା ଦାରୁ ପାଇଲା ତାହା କିମ୍ବା ଏହି ନାମକୁ

• גראן טרינידד – מטבח אדום דבון כהה פלטן •

ପରମାଣୁ କେ ଯା ଦୟା ନାହିଁ ଥାଏ କେ ତା କିମ୍ବା
ଦୟାରୀ ଏହା ଯାଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଦୟାରୀ ଏହା
ଏହା କିମ୍ବା ଦୟାରୀ ଏହା କିମ୍ବା ଦୟାରୀ

בגון, ותתנו לנו גומחות מטה פה. נרא לא ניאולו, פלאנדה, מהנה
הנני לא אצא לך והוא ישב בדרכו, והוא מושבם רוחב כל ברכו אשיר לך כי
אាវ את כל ברכך אשיר כיון שהוא מושבך והוא לך דעריך והוא
הנני לא אצא לך והוא ישב בדרכו, והוא מושבם רוחב כל ברכו אשיר לך כי
אាវ את כל ברכך אשיר כיון שהוא מושבך והוא לך דעריך והוא